

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 21 - 27 iunie 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

SĂRBĂTOARE

Nașterea Sfântului Ioan

Miercuri, 24 iunie 2009; ora 11.00 Sfânta Liturghie

Ioan, numit „Botezătorul”, este fiul lui Zaharia și al Elisabetei, amândoi din neamul preotesc al poporului ales. Știm din cuvintele îngerului Gabriel că Ioan (al cărui nume înseamnă „Dumnezeu se îndură, este milostiv”) este un dar al rugăciunilor părinților săi înaintați în vârstă. Prevestit deja de Sfânta Scriptură drept precursor al lui Mesia, Ioan întruchipează caracterul energic al lui Ilie. Misiunea sa este asemenea, „în duh și în tărie”, ca misiunea profetului Ilie, fiind trimis să pregătească „un popor desăvârșit” pentru venirea lui Mesia. Chiar înaintea de a se naște, remarcă prezența lui Isus „tresărind de bucurie” în sânul mamei, cu prilejul vizitei Mariei la vara sa Elisabeta.

Trimis de Dumnezeu „să facă drepte căile Domnului”, este sanctificat de harul divin mai înainte ca ochii săi să se fi deschis la lumina soarelui. Elisabeta, „plină de Spirit Sfânt”, îi spune Mariei: „Iată, abia a ajuns glasul tău la urechile mele și copilul a tresărit de bucurie în sânul meu”.

După cronologia indicată de îngerul Gabriel („acesta este a șasea lună pentru Elisabeta”), nașterea înainte Mergătorului a fost fixată de Biserică la trei luni după Buna Vestire și la șase luni înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului. Sărbătoarea nașterii lui Ioan Botezătorul, afară de sărbătorile nașterii lui Isus și a Mariei, este singura festivitate liturgică pe care Biserica o dedică nașterii unui sfânt. Sfântul Ioan Botezătorul este primul sfânt cinstit de întreaga Biserică cu o sărbătoare liturgică specială, încă din cele mai vechi timpuri. Sfântul Augustin relatează că Sfântul Ioan botezătorul era cinstit de Biserica din Africa la 24 iunie.

La fel de veche este și celebrarea ajunului sărbătorii, celebrare nereținută de noul calendar. Se poate constata marele interes pe care în toate timpurile l-a trăit austerul profet, atât de prețuit de însuși Cristos, care l-a numit „cel mai mare dintre cei născuți din femeie”.

În istoria răscumpărării, Ioan Botezătorul este între personalitățile unice: este ultimul profet și primul apostol, întrucât înainte și după venirea lui Mesia a dat mărturie despre el. „Este mai mult decât un profet - spune însuși Isus. El este acela despre care stă scris: iată, eu trimit pe îngerul meu înaintea feței tale, pentru a pregăti calea înaintea ta”.

Biciuind cu asprime ipocrizia și depravarea, plătește cu moarte de martir hotărârea de a apăra moralitatea, fără să cedeze nici chiar în fața amenințării cu moartea. La 29 august Biserica amintește printr-o altă sărbătoare sfârșitul de martir al lui Ioan Botezătorul, prototip al sihastrului și al misionarului.

Un destin însemnat !

Iată un personaj pentru care se celebrează - caz rar - nașterea pe pământ și nu cea din cer. Ioan Botezătorul are destinul propriei vieți scris, țesut în trupul propriu, încă înainte de naștere. Destin care în termenii credinței se cheamă vocație. Vocație care se traduce în mod necesar în misiune. “Domnul m-a chemat din sânul mamei, din sânul mamei mele a pronunțat numele meu.” Întocmai ca pe Ieremia.

Dumnezeu nu a așteptat să-l vadă la lumină pentru a pune ochii pe el. În anumite cazuri Dumnezeu se grăbește, acționează cu anticipație. Pariază pe ceea ce nu este încă. El alege, promovează, acreditează, încă înainte ca cineva să fi susținut examenele. Domnul ia în stăpânire viața “mesagerului” său. L-a rechiziționat, l-a rezervat, l-a programat pentru scopurile sale (unica sa programare care respectă libertatea individului. Cel chemat nu se poate sustrage în ciuda faptului că se simte liber, ba mai mult pentru că este liber).

Ioan descoperă - și înaintea lui au intuit părinții săi bătrâni - că nu poate dispune de existența proprie. Aceasta aparține Altuia. Acel Altul dispune de ea, îi imprimă o orientare deosebită, inconfundabilă, o semnează cu propria pecete de neșters.

Când Dumnezeu pronunță un nume

Însuși numele exprimă acest destin misterios. Ioan înseamnă “Dumnezeu dăruiește har”. De fapt el a venit “neașteptat”, în afara timpului, dincolo de limitele normale ale posibilităților umane. Tatăl său, care era preot, a încetat de acum să creadă în ascultarea rugăciunii sale, sau încetase pur și simplu de a mai crede (“Vei fi mut...pentru că nu ai crezut”). Când Dumnezeu “dă harul” nu vrea ca darurile sale să meargă în gol. Dacă pronunță un nume, omul nu se poate ascunde (nici la adăpostul sânelui matern). Dacă interpelează, cheamă, cere și un răspuns. Harurile sale nu pot fi inutile sau nefolosite.

Ioan este angajat de propriul nume. Nu se poate trage înapoi, și nici să se justifice, să spună că nu a auzit nimic din moment ce era purtat în sânul mamei sale. “Domnul m-a chemat din sânul mamei...”. S-ar spune că primul simț care s-a dezvoltat în Ioan este auzul. A fost “trezit” de Unul care îl chema pe nume. Primul glas pe care l-a auzit, nu a fost cel al mamei... Și, imediat după aceea, simțul dansului (din păcate atrofiat în mulți credincioși). “Tată când a ajuns glasul salutului tău la urechile mele, a tresăltat de bucurie copilul în sânul meu” (Lc 1,44), spune Elisabeta.

Ioan Botezătorul dă semne de chemare (chemare de “amic al Mirelui”), cu tresăltări de bucurie. “Recunoașterea” Domnului său nu are loc pe malurile Iordanului, dar se realizează - cu complicitatea glasului Mamei - cu treizeci de ani înainte, când cei doi (precursorul și cel Trimis) nu au văzut încă lumina zilei. Și aici vine ispita de a prevesti, înainte de sărbătoarea nașterii, o sărbătoare a lui Ioan “care se va naște”.